

være blind for, hvilke Vanskeligheder dette medfører. Da Forslagene i Fjor diskuteredes i det andet Ting, var den Betragtning meget stærkt fremme, at man skulde søge at høde paa Arbejdsløsheden gennem Arbejdsanvisning, og man talte om, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) ogsaa berørte i Dag, at man skulde lade de Folk, som gaa arbejdsløse omkring her i Byen, drage ud paa Landet og søge Arbejde; der var Arbejde nok til dem der. Dette gav Stødet til Overvejelser i Indenrigsministeriet under den daværende Indenrigsminister, som selv havde megen Interesse for denne Tanke. Der indkom saa en Række Betragtninger og Betænkninger til Ministeriet om, hvad der i denne Henseende kunde opnaas. Disse Betænkninger har jeg haft Lejlighed til at gennemgaa, idet ogsaa jeg selvfølgelig kunde ønske at gøre, hvad der i den Henseende var muligt. Jeg tror i øvrigt, at naar man har gennemlæst disse Betænkninger, faar man ikke noget stærkt Indtryk af, at det er overordentlig meget, der opnaas ved, at Byarbejderne gaa ud paa Landet. Jeg tror at maatte sige, at fra de store Erhvervsorganisationer i By og paa Land har man stillet sig ret tvivlende overfor de store Følger deraf. Paa den anden Side er man klar over, at noget kan der gøres, og at der bør gøres Forsøg paa i højere Grad at anvende Arbejdsanvisningskontorer, end Tilfældet har været hidtil i Danmark. Det har ogsaa været min Hensigt og er vedblivende min Hensigt at benytte Tiden efter denne Rigsdagssamling til at lade Indenrigsministeriet søge at udarbejde nye Regler for Arbejdsanvisning herhjemme. Der har ikke været Tid og Lejlighed, Mulighed for at fremme Sagen i Løbet af denne Vinter, da den ikke forelaa forberedt ved Samlingens Begyndelse, og da Ministeriet tiltraadte. Der forelaa kun en Samling af indhentede Erklæringer og Betænkninger. Men det er vor Tanke at gaa i Lag med dette Arbejde og søge deraf at faa tilvejebragt Midler til virkelig i højere Grad at faa Arbejdsanvisning indført, end det hidtil er lykkedes. Foreløbig maa jeg dog sige, at Arbejdsløshedskasserne i meget betydelig Grad allerede nu netop virke som Arbejdsanvisningskontorer, ikke altid til fuld Tilfredshed for Arbejdsgiverne. Der er paa dette Punkt Tvivl og nogen Uenighed, men jeg tror dog, at man vil sige, at allerede nu udføres der paa dette Punkt en ikke ringe og meget nyttig Virksomhed fra Arbejdsløshedskassernes Side.

Et af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet, det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen), udtalte, at jeg havde brugt Vendingen, at Lovgivningsmagten havde skiftet Standpunkt, hvis man ikke vedtog denne Lov, og det ærede Medlem sagde, at dette skulde være uberettiget. Jeg tænkte her paa det enkelte bestemte Punkt med Hensyn til Hjælpekassernes Tilskud. Der er Forholdet dette, at man fra Kommunernes Side regner med — og efter hele den Maade, hvorpaa Sagen er tagen paa Rigsdagen, har Berettigelse til at regne med —, at man sikkert kan gøre Regning paa at faa $\frac{1}{3}$ af det Tilskud, man selv giver, refunderet fra Statskassens Side. Og der vilde man unægtelig blive skuffet — og skuffet tror jeg med nogen Grund —, hvis man ikke fik en saadan Bevilling for det kommende Finansaar, at der kunde gøres Regning paa Refusion af $\frac{1}{3}$, ligesom det hidtil har været Tilfældet.

Der har været rejst Spørgsmaal om Arbejdsløshedens Størrelse, og det er blevet fremhævet, at den ikke har været saa stor i Vinter som forrige Aar, at dens ekstraordinære Karakter var forholdsvis ikke saa stor som forrige Aar. Jeg tror, at det er rigtigt, jeg tror, at der er nogen Bedring, men jeg tror paa den anden Side, at denne Bedring er endnu meget ringe, og at man tillige maa være klar over, at jo længere Arbejdsløsheden varer, desto smerteligere, desto mere ødelæggende føles den. Selv om der ikke er mere Arbejdsløshed i Aar end i Fjor, ja, selv om der er nogen Bedring i Aar i Forhold til i Fjor, saa betyder dette, at Arbejdsløsheden nu har været i 2 Aar i Træk, at mange have mindre Modstandskraft nu end i Fjor og derved drages ned i langt, langt større Vanskeligheder i Aar end dem, hvori de befandt sig i Fjor. Saa jeg tror altsaa ikke, at man af den lille Smule Bedring, man kan spore i økonomisk Henseende — svag som den er — endnu kan drage den Slutning, at vi ere i Stand til at standse med den ekstraordinære Hjælp paa det nuværende Trin. Vi maa sikkert endnu i dette Aar yde ekstraordinær Hjælp, fordi Forholdene virkelig paakræve det.

I det hele og store synes jeg ogsaa, at jeg har det Indtryk af de faldne Udtalelser, at det første Lovforslag alt i alt mødes med en Art, jeg tør maaske sige, Velvillie, men en meget behersket Velvillie fra forskellige Sider af Tinget. Stemningen er jo ikke saa behagelig overfor det andet Forslag, og Grunden hertil er for